

základě původní žaloby. Odvolací soud dospěl k jinému náhledu jen důvody, vzájemně si odporujícími, ježto jednou dovozuje, že žalobní prosba zůstala v platnosti, po druhé však připouští, že žalující strana ji přes to změnila. Co do tvrzené předčasnosti žaloby, je v první řadě poukázati na to, že žalovaná strana neměla vůbec úmyslu, vyhověti závazku, převzatému narovnáním, což vyplývá z toho, že proti novému žalobnímu nároku vznesla mimo jeho předčasnost ještě i jiné námitky popírající přímo tento nárok. Námitky ty byly již procesním soudem právem vyvráceny a dovolací soud nepokládá za nutno k nim se znova vrátiti a dovoditi jich bezdůvodnost. Avšak bez ohledu na tuto skutečnost pozbyla námitka předčasnosti své oprávněnosti, jakmile žalobní prosba byla přizpůsobena narovnání ze dne 21. ledna 1921 vytčením vzájemného závazku (zrušení prozatimného opatření), a omezením co do úroků. Žalovaná strana měla možnost odvrátiti od sebe následky prohraného sporu, t. j. uznati ihned žalobní nárok, jakmile byl upraven shodně se smlouvou, a požadovati náhradu útrat podle Šu 45 c. ř. s. Jen tím způsobem mohla pro sebe těžiti z počáteční předčasnosti žaloby. Žalovaná strana však pustila se dalšími námitkami ve spor, v němž bylo zjištěno, že žalobní nárok je po právu.

Čís. 3406.

V řízení o žalobě, domáhající se dodržení smlouvy nájemní, neplatí kratší lhůty Šu 575, odstavec první c. ř. s., třebaž bylo současně žalováno i na odevzdání předmětu nájmu.

(Rozh. ze dne 16. ledna 1924, R II 6/24.)

Rozsudek procesního soudu první stolice, jímž bylo vyhověno žalobě na dodržení nájemní smlouvy a odevzdání bytu, byl doručen žalovanému dne 5. listopadu 1923. Odvolání žalovaného, dané na poštu dne 19. listopadu 1923, odvolací soud odmítl jako opožděné, maje za to, že vzhledem k předpisu Šu 575, odstavec první, c. ř. s. mělo býti podáno ve lhůtě osmidenní.

N e j v y š š í s o u d změnil napadené usnesení v ten rozum, že se odvolání na soud přijímá.

D ů v o d y:

Dle Šu 575 odstavec první c. ř. s. činí lhůta k podání odvolání 8 dní jen v řízení, upraveném v třetím oddílu šesté části civilního soudního řádu, t. j. v řízení o námitkách proti výpovědi, o žalobách na vyklizení a odevzdání pronajatého předmětu, pokud se týče v případech, kde je žalováno, by nájemní smlouva byla prohlášena za z r u š e n o u nebo z a n i k l o u, neboť i toto řízení jest »v tomto oddílu« upraveno. Na jiné spory nájemné nebo pachtovné a zejména na rozepře, kde jde o dodržení takové smlouvy, tedy o to, zda smlouva byla platně a závazně dojednána a zda tedy vůbec k místu přišla, se ustanovení Šu 575 odsta-

vec prvý c. ř. s. nevztahuje. Nemění na tom ničeho, že se žalobní žádost na dodržení smlouvy spojena byla žalobní žádost na odevzdání najatého předmětu, již proto, že nejde tu o odevzdání po rozumu Šu 567 c. ř. s. Odvolání podané ve lhůtě 14denní jest tedy podáno zavčas; slušelo se je k soudu přijati a o něm, jako zavčas podaném, jednati.

Čís. 3407.

I když jest při určitém druhu zboží (na př. přízi) obchodní zvyklostí výměna závěrečných listů, platí i ústně uzavřený obchod, leda že smluvníci ujednali, že obchod jest dojednaný teprve výměnou závěrečných listů.

(Rozh. ze dne 22. ledna 1924, Rv I 615/23.)

Žalobu o zaplacení kupní ceny za dodanou přízi o b a n i ž š í s o u d y zamítly.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvému soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Oba nižší soudy vycházejí z právního názoru, že nedošlo k uskutečnění obchodu, poněvadž nebyly vyměněny závěrečné listy, jak dle posudku znalců v obchodě přízi jest zvykem. Tomuto názoru nelze bez výhrady přisvědčiti. Dle čl. 317 obch. zak. není platnost obchodních smluv podmíněna písemným sepsáním anebo jinakou formou, stačí tedy úplně ujednání ústní, pokud strany neučinily dojednanost anebo platnost smlouvy vůbec závislou na zachování určité formy na př. na výměně závěrečných listů. Co mezi žalobkyní a Hugonem L-em v zastoupení žalované bylo umluveno, rozsudky nižších stolic přesně nezjišťují, a z předložené korespondence nedá se nikterak usouditi, že strany učinily podmínkou platnosti smlouvy výměnu závěrečných listů. Stačí poukázati k dopisu ze dne 19. srpna 1921, v němž sama žalovaná uvádí: ».....glaube ich, dass wir gar keinen Schlussbrief brauchen und zwischen uns eine mündliche Abmachung dieselbe Geltung hätte wie ein Schlussbrief.« Znalci ovšem potvrdili, že jest při obchodu přízi výměna závěrečných listů obvyklou. Tím není však ještě řečeno, že by bez zachování této zvyklosti smlouva byla neplatnou; vždyť dle čl. 1 obchodního zákona rozhodny jsou v prvé řadě předpisy obchodního zákona, tedy i čl. 317, jenž přiznává platnost pouhým smlouvám bezformálním a teprve potom mohou přijíti v úvahu obchodní zvyklosti. Jest tedy nutno zcela přesně a určitě zjistiti, co bylo v měsíci srpnu 1921 ujednáno mezi stranou žalující a zástupcem žalované Hugonem L-em, byla-li smlouva uzavřena s konečnou platností, zda byl k takovéto uzávěrce L. oprávněn, či zda vyhradil schválení smlouvy své firmě pokud se týče zda bylo smluveno, že smlouva má býti dojednanou teprve po výměně závěrečných listů.